

Назубні камери – справа невдячна

Я відразу зрозумів, що це несправжній стоматолог і що він вживлює мені в зуба приховану камеру. Я вирішив не пручатися, аби не виказати себе – не дати їм зрозуміти, що мені відомо про існування назубних прихованих мікрокамер. По мені ніколи не скажеш, ніби я в курсі того, як обертається наш роздубаний світ і що ховається за сплетінням його існування, однак я жодного разу не признався, хто я насправді. Знаю, вигляд у мене, як у нерішучого, невизначеного хлопчини, думки якого наче кружляють у космосі. Я ніби астронавт, що ледь здатен назвати своє ім'я. Насправді ж я дуже зосереджений тип, і мені відомі деякі речі, про існування яких середньостатистична людина не має жодного уявлення.

Медсестра передала лікареві крихітний пристрій (докладно роздивитися його я не встиг), і стоматолог попросив мене відкрити рота якомога ширше.

Стежачи за його поглядом, я здогадався, що зараз він збирається вмонтувати мені в зуба приховану камеру. Тоді я вдавав, ніби анітрохи не нервуюсь, ніби й гадки не маю, що відтепер усе, що бачитиму я, бачитиме й моя крихітна камера. Я думав про те, що, напевне, ось вона, остання мить, коли я наодинці з собою, бо після того, як у мій зуб вмонтують цю мікроскопічну камеру, щоразу, як відкриватиму рота, камера надсилатиме сигнал на монітор, де можна буде бачити те, що бачу я. Це була тривожна думка.

Медсестра мені подобалась. Краса її була незвичайною, таку зустрінеш не щодня. Унікальна краса, в якій немає терміну придатності. З її ставлення до мене, з її усмішки я відчув, що в мене є всі шанси її здобути. Проте я розумів, що шанси ці суто віртуальні, а краса та погідність — лиш пастка, дурман, який відверне мою увагу під час встановлення камери на зуб. Вона усміхалася мені кожні півхвилини такою хтивою посмішкою, і це мене так дратувало — просто жах. Терпіти не можу жінок, які користуються своєю красою, наче зброєю масового знищення.

Проте мені було абсолютно ясно: що б не сталося, показувати свого роздратування не можна. Я розумів: це може викликати підозру. Тому щоразу, як вона усміхалась мені, я усміхався їй у відповідь, а іноді навіть осяював додатковою усмішкою лікаря. Для мене важливо було показати, що я абсолютно спокійний.

Через свої телескопічні окуляри він витріщився у безодню моєї ротової порожнини і попросив асис-

тентку принести мою лікарняну карту разом із рентгенівськими знімками. Вона вийшла з кабінету й повернулася через якісь півхвилини, тримаючи товсту медичну папку. Лікар розгорнув її і задумливо зупинив погляд на моїх рентгенівських знімках. Він ніби заглибився у міркування, вигляд у нього став суворим, а я про себе подумав, що вони таки роблять неперевершену справу, і якби я був кимось іншим, очевидно, повірив би, що цей чоловік переді мною справді стоматолог, який спеціалізується на запаленнях кореня, а дівчина поруч – справді його асистентка. Потім він закрив папку, сказав медсестрі «виглядає непогано», і я зрозумів, що це значить. Це значить, що назубну камеру успішно встановлено, а світ перестав існувати таким, як я його знав.

Процедура закінчилась десь через півгодини. Я підвівся зі стоматологічного крісла.

– Треба частіше перевірятися у стоматолога, принаймні раз на півроку, – сказав лікар.

– Треба, ваша правда.

– Треба щодня чистити зуби, принаймні двічі на день, або ж твоє життя перетвориться на нескінченну біганину від одного стоматолога до іншого.

– Так, треба, щодня, принаймні двічі на день, – додала асистентка.

– Звісно, щодня, принаймні двічі на день, обіцяю, – сили обговорювати гігієну моїх зубів у мене не було. Я мав зосередитись на важливіших справах.

– І не забувай про зубну нитку.

– Я ніколи не забуду про зубну нитку.

Лікар наблизився до мене і простягнув клаптик паперу. Я взяв його і побачив, що то були два рецепти.

— Я тобі написав антибіотики і «Алголізин форте» проти болю. Бажано вживати після їжі, — сказав він.

— Звичайно, докторе Гольд, — сказав я, попередньо прочитавши його ім'я на рецепті. — Лише після їжі.

«Алголізин форте» — це доволі хитра штука. Кілька разів мені довелося спробувати ці таблетки, і я добре пам'ятаю, що це знеболювальне починає посправжньому знеболювати тільки після того, як проковтнеш не менше п'ятнадцяти пігулок. Змусити цю таблетку діяти доволі непросто, проте щойно вона активізується, тобі забезпечено незабутню подорож, ти почувася так, ніби опинився у гігантській пральній машині, а весь світ залишився назовні. Досить мила пігулка. Не така мила, щоб заради неї варто було підробляти рецепт, але якщо вже мені її дають, я беру. Ясна річ, ніяких антибіотиків я вживати не збираюся, адже запалення кореня мені ніхто не лікував. Мені ж відомо, що все це — лише вистава, аби встановити мені приховану камеру на зуб під номером п'ятнадцять. Я запхав обидва рецепти в кишеню і вийшов із кабінету.

* * *

Тепер, коли в моєму зубі була ця прихована камера, яка могла бачити все, що бачать мої очі, я вирі-